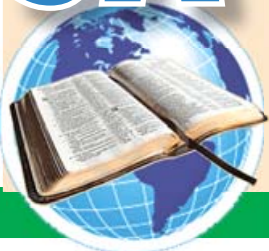


ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ



«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№7 (118)
ЛИПЕНЬ
2014 РОКУ**

Міжцерковний комітет з питань допомоги біженцям зі сходу України дозволить Церквам діяти ефективніше

У зв'язку з загостренням ситуації у східних областях України та збільшенням потоку біженців у м. Києві відбулася робоча зустріч керівників низки євангельських Церков. Вони розглядали питання консолідації зусиль та координації дій у наданні допомоги переселенцям з Донецької та Луганської областей.

На зустрічі, ініціатором якої був старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко, не раз зазначалося, що вже сьогодні євангельські Церкви проводять велику роботу. Зокрема допомагають сотням сімей виїхати з території, на якій ведуться бойові дії, надають притулок, забезпечують харчами, одягом, ліками та усім необхідним. Дбають про працевлаштування тощо.

«У нашому братстві в обласних об'єднаннях вже розпочато роботу щодо формування бази даних — хто скільки сімей може прийняти, яку допомогу може надати. Але це внутрішня робота. Має бути і координація дій між об'єднаннями Церков, — заявив Михайло Паночко. — Дуже важлива і спільна міжцерковна молитва, бо сьогодні найбільша проблема на сході — це розум, засмічений інформацією. Люди утікають з Луганщини сюди, але вони ненавидять все українське... На жаль, є ті, хто не зрозумів ще Євангелію. Бо в тих, хто зрозумів Боже Слово, порядок і в тілі, і в душі».

У ході зустрічі Раді євангельських протестантських Церков України (РЕПЦУ) та іншим християнським об'єднанням було запропоновано два нагальні питання:

1. Організувати та провести по всіх церквах Тиждень спільної молитви і посту за стабілізацію ситуації на сході України. Це можуть бути щоденні молитовні зібрання та цілодобові молитовні ланцюжки.

2. Сформувати Міжцерковний комітет з питань допомоги переселенцям зі сходу України. Члени його здійснюватимуть координаційну діяльність щодо надання матеріальної допомоги переселенцям, збору коштів тощо.

До складу Комітету має увійти по одному координатору — уповноваженому представнику від кожного об'єднання церков.

Це дозволить церквам у разі необхідності спільно застосовувати свої ресурси, допомагаючи передусім своїм братам і сестрам по вірі.

Під час обговорення представникам та главам Церков було презентовано новий сайт help.ua.center, який може стати майданчиком для обміну інформацією про потреби переселенців з «гарячих точок» України та ресурси, які готові надати їм Церкви і громадські організації.

chve.org.ua.

МАЛИНФЕСТ-2014: «ОДИН ГОСПОДЬ, ОДНА ВІРА, ОДНЕ ХРЕЩЕННЯ»

Мабуть, за всю історію проведення молодіжних з'їздів ЦХВЕУ тема єдності і миру не була настільки актуальною. XVII фестивалю, який цього року проходив під девізом «Один Господь, одна віра, одне хрещення», тривав з 9 по 16 липня.

Відкриваючи з'їзд, завідувач відділу молоді братерства Богдан Левицький сказав: «Сьогодні тут зібралася краса України. Я дякую Богу, Який дозволив нам зібратися і разом молитися за мир». Уже першого дня роботи з'їзду зареєструвалися майже три тисячі делегатів, і нові групи все прибували. Причому зі східних областей України (у тому числі з місцевостей, які постраждали від бойових дій), молоді приїхало не менше, ніж із благополучних західних областей.

СТ. 4



УСІ МИ — ЦЕ І Є УКРАЇНА, ЄДИНА І НЕПОДІЛЬНА...

Нам випало жити в особливий час, коли Бог вершить долю України. І відповідальність кожного з нас — стати в молитовному проломі, благаючи Владику всесвіту явити Свою милість, зберегти в нашому краї мир і навідати Україну Своїм спасінням. Тому молитва за Україну стала центральною темою Всеукраїнської жіночої конференції Церкви ХВЕ України, яка проходила 18-20 червня 2014 р. на Рівненщині. Звідусіль, у тому числі з Луганської, Донецької областей і навіть з Криму, сестри з'їхалися в табір відпочинку «Берізка», щоб ревно благодіючи Господа явити Свою милість нашій країні. Гаслом форуму стали рядки зі 102-го псалма: «Господи... Благання моє нехай дійде до Тебе!».

Ми живемо у справді скорботний час. Про це нагадували у своїх вітаннях і відповідальна за жіноче служіння в Україні Віра Деркач, і відповідальна за служіння в Рівненській області Тетяна Боришкевич. «І якщо віруючим нині нелегко, то як тяжко невіруючим, — підкреслив, вітаючи конференцію, єпископ об'єднання церков ХВЕ Рівненщини Віктор Боришкевич. — Тому я раджу людям у наших церквах менше слухати новин. Але це легко зробити тут, на заході України. А як «вимкнути новини» нашим братам і сестрам, які живуть в епіцентрі бойових дій? Безперечно, ми переживаємо за нашу країну і молимося. Але щоб Господь відповів на наші благання, нам потрібно свято жити».

СТ. 7

ХРИСТІЯНИН І СУСПІЛЬСТВО

З 1 по 4 липня на базі Львівської богословської семінарії з ініціативи відділу освіти ЦХВЕУ та Слов'янського університету штату Вашингтон (США) проходила Міжнародна конференція християнських вчителів. Як зазначив на її відкритті завідувач відділу освіти ЦХВЕУ Віктор Вознюк, «надворі XXI століття, і ми з оргкомітетом молилися, щоб ця зустріч стала не просто черговою спільністю, а часом Божих

відкриттів для всіх нас». Назва конференції — «Вчитель-християнин та сучасне суспільство» — пронизувала всі виступи, промови і доповіді, які пробували дати відповіді на виклики сучасності, що постали перед Церквою і її провідниками.

Ректор Слов'янського університету штату Вашингтон (СУВ) Микола Винничук доклав особливих зусиль, щоб конференція відбулася (серед іншого, він взяв на себе фінансові затрати

на проведення заходу). У своєму вітальному слові Микола Іванович наголосив на незаперечній важливості розвитку християнської освіти в євангельських церквах: «Основна наша ціль — поширення Божого Царства на землі. Ісус сказав: «Ви — світло». А щоб світло світило, потрібен генератор. Власне, християнські вчителі і є тим генератором. А джерело світла — Господь Ісус Христос. І до Нього маємо бути під'єднані всі ми».

СТ. 4



СЛОВО МАЄ В СЕРЦІ ПРОРОСТИ



Михайло Паночко.

Старший єпископ Церкви ХВЄ України

«А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку. Амінь».

Ми – діти Батька, Який має найвищу владу у всьому всесвіті.

і могли щодня вживати його і зростати. Треба вести людей до Слова.

Боже науку важко сприймає людська природа. Тому людей треба навчати. Можна сто разів читати біблійний заклик: «Братство любові» і лише раз почути: «Братство занехайте» – і той один раз краще сприйметься, аніж попередні сто.

Слово Боже має знайти місце в нашому серці, там прорости, угрунтуватися і дати результат: вміння вірити, прощати, терпіти, молитися, робити добрі справи і т. д.

Ісус залишив нам науку, набагато вищу за заповіді Мойсея. Нам доручено передати Євангеліє не лише як теорію, а й як практику. Збережене в серці Слово Боже змінює думки, витісняє з розуму весь непотріб, проганяє пільму... Тому треба навчати людей «зберігати». Це наша відповідальність.

Якби євреї зберегли Слово у своєму серці, вони б увійшли в обітовану землю. Але вони мали в серці єгипетський дух і тому опиралися Слову. Вчімо людей любити Слово, і воно буде їх змінювати. Проблема деяких віруючих людей полягає в тому, що вони покаюлися один раз, а більше каятися не вміють. Ми повинні бути щирими, простими, відкритими, з чистим серцем, бо лише такі люди будуть бачити Бога.

ВИСЛОВЛЮЄМО СПІВЧУТТЯ СІМ'ЯМ ЗАГИБЛИХ СЛУЖИТЕЛІВ ЦЕРКВИ ХВЄ У СЛОВ'ЯНСЬКУ

Від рук сепаратистів загинули двоє дияконів церкви ХВЄ «Преображення Господнє» з м. Слов'янська, а також ще двоє синів пастора цієї церкви Олександра Павенка.

Так звані «ополченці ДНР» увірвалися до приміщення церкви «Преображення Господнє» після богослужіння 8 червня, на свято П'ятидесятниці, і заявили, що заарештовують дияконів Володимира Величка і Віктора Брадарського, а також двох дорослих синів старшого пастора – Рувима та Альберта Павенків (очевидно, їх метою було захопити також і самого Олександра Павенка, якого, на щастя, в той момент у приміщенні вже не було – разом з молодшими дітьми йому вдалося виїхати з міста). Терористи інкримінували християнам злочин проти ДНР, а саме – підтримку Української армії.

Більше місяця сім'ї служителів з нетерпінням і тривогою чекали, поки захоплених відпустять із полону. У Володимира Величка вдома залишилися дружина та восьмеро дітей, у Віктора Брадарського – сім'я, в якій троє дітей. Один із братів Павенків був ще не одружений, в іншого залишилася дружина.

Як виявилось, служителів катували і позбавили життя уже наступного дня – 9 червня (за свідченням одного із заступників прокурора Слов'янська, якому вдалося втекти із полону, він чув крики братів, яких під час допиту піддавали тортурам). Нині тіла загиблих перебувають в одній із братських могил разом з двома десятками інших закатованих і очікують на ексгумацію, розпочати яку буде можна, коли в області запрацює легітимна влада і відновлять роботу всі необхідні структури.

Керівництво Церкви ХВЄ України висловлює глибоке співчуття сім'ям невинно вбитих братів та звертається до всіх небайдужих християн з проханням молитовно підтримати їхні родини у цей надзвичайно складний час.

Микола Синюк
Єпископ

«За вікном – останній час. Апостол Павло попереджав, якими будуть люди в останній час. І серед іншого згадав і таку характеристику: «... Здорової науки не будуть триматися, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували». Час нині складний і суперечливий. Ситуація не завжди відповідає нашим запитам. І в цьому зв'язку пригадується одна історія, записана в 15-му розділі Книги Вихід: «І повів Мойсей Ізраїля від Червоного моря, і вийшли вони до пустині Шур. І йшли вони три дні в пустині, – і не знаходили води.

І прийшли вони до Мари, і не могли пити води з Мари, бо гірка вона. Тому названо її: Мара. І став народ ремствувати на Мойсея, говорячи: «Що ми будемо пити?». І він кликав до Господа. І показав йому Господь дерево, і він кинув його до води, – і стала вода та солодка! Там Він дав йому постанову та право, і там його випробував» (Вих. 15:22-25).

Ми теж захопили трохи того «червоного моря». Табори, заслання, розлуки, а дехто і життям заплатив тоді. Та ось настав час – і засяяв «берег незалежності».

Згадаймо: коли ізраїльський народ підійшов до Червоного моря, почалася паніка. Попереду – море, ззаду – армія фараона. І заволав Мойсей до Бога.

Ми служимо Такому Богові, Який вміє відкривати двері там, де їх не було до цього. І тільки уявіть, як ізраїльтяни переходили по дну моря – вражаючи, напевно, була картина. Тарас Шевченко

ГІРКОТУ НЕЙТРАЛІЗУЄ ЛИШЕ ДЕРЕВО



колись писав: «... І неситий не виоре на дні моря поле...» Неситий не виоре, але наш Бог може все.

Але коли сталося таке величезне Боже чудо і люди перейшли дном моря на той бік, ейфорія тривала недовго. Її вистачило всього на три дні. А потім почалося ремствування. Мойсею висували претензії – так, начебто він володіє водами і ріками. Претензії завжди висувають до тих, хто лідер, хто веде і хто вчить.

Мойсей знову волає до Бога. І Бог показує оригінальний вихід зі скрутною ситуації. Інколи наша теорія не працює. Іноді цілі нації і держави замість свободи знаходять гірку воду. Усім нам час від часу доводиться проходити через пустелю Шур і знаходити гіркоту нерозуміння, несприйняття – і в служінні, і в особистому житті, і в церкві. І ця гіркота має властивість розростатися і отруювати інших.

Гіркота приходить в цілі нації і дер-

жави. У пустелі Шур завжди знайдеться гіркота. Але в Бога є вихід. У пустелі немає проблем з деревом. І Бог показує Мойсееві дерево.

У Бога Свої підходи до вирішення справ, які трапляються в пустелі Шур. Бог наперед потурбувався про вирішення проблеми. Тому мудрий лідер замість того, щоб шукати воду, буде шукати дерево. Гірка вода була завжди, але й дерево завжди знаходилося.

У Бога давним-давно для нас, лідерів, для наших сімей і для цілих держав ростуть відповідні дерева. Апостол Павло сказав колись: «Бо я надумався нічого між вами не знати, окрім Христа, і Того розп'ятого...» (1 Кор. 2:2). Це апогей нашого служіння – вказати на дерево, на якому є вирішення всіх наших питань – сімейних, церковних і державних. Так Богові було до вподоби, щоб Розп'ятий на дереві вирішував всі проблеми людства. Тому наш вихід – в Ісусі Христі. Ідеальний і єдино правильний вихід.

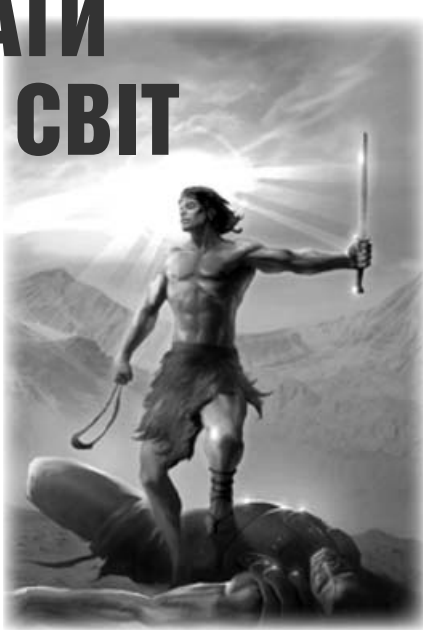
... І ХОЧЕТЬСЯ ЗАКРИЧАТИ НА ВЕСЬ СВІТ

«Це правда, що в Слов'янську розіп'яли маленького сина і дружину ополченця?» — запитали мене.

У відповідь мені захотілося кричати на весь світ: чому вас так легко було зробити схожими на недоумкуватих? За що у вас віднято розум? Як далеко ви будете згодні деградувати? Яка ж потворна брехня нарешті змусить вас обуритися і відкинути її?

Думаю, це вже зовсім не смішно... Християни! За те, що ви не вірили своїм братам, ви почали вірити брехні! Я думаю, саме ось так багато людей приймуть антихриста і розіпнуть своїх братів чи щонайменше продовжать збирати консерви тим, хто їх буде вбивати! Це якраз те, що сталося в Слов'янську. Четверо прекрасних молодих людей, двоє з котрих – сини пастора і двоє служителів підло вбиті. За що? Залишилося 11 сиріт, три вдови! Та ваші «брати з новоросії» поїли ваші консерви, «панове пензенські», і ситі пішли і вбили тих, хто, як і ви, називав своїм Отцем Господа. Думаєте в неділю прийти до церкви — і Він вас наповнить миром і благодаттю? Не обманюйтеся, Він не схожий на вас! Горе вам, сліпі вожді! Горе також і вам, мовчуні!

«Не приносьте ви більше марного дару, ваше каділо — огида для Мене воно; новомісяччя та ті суботи і скликання зборів, — не могу знести Я марноти цієї!.. Новомісяччя ваші й усі ваші свята — ненавидить душа Моя їх: вони стали Мені тягарем, — Я змучений зносити їх... Коли ж руки свої простягаєте, Я мружу від вас Свої очі! Навіть коли ви молитву примножуєте,



Я не слухаю вас, — ваші руки напоєні кров'ю!..» (Іс. 1:13-15).

Після перегляду стрічки новин, не знайшовши жодної соломинки для надії, що тоне, душа раптом зробила відчайдушний стрибок і вчепилася руками, ногами і, мабуть, зубами в думку про те, що, все-таки, є Бог! Той, Який довго мовчить, а потім може послати вогонь і сірку; Той, Хто разом з Ноем 100 років будує ковчег, а потім відкриває воду знизу і зверху, годує травною Навуходоносора, дає дитину похилого віку Саррі, знаходить маленьку дірочку на чолі Голіафа, знаходить, коли потрібно, Гедеона в печері, Мойсея – в кошику, Ісуса – в яслях...

Бога, Який воскрешає мертвих, Бога ожилих кісток, Бога, Який не зникає...

Продовжуйте, святі, йти навколо Єрихона! Продовжуйте бігти назустріч Голіафу! Продовжуйте бити стрілами біля постелі пророка! Продовжуйте поведувати сухим костям! Продовжуйте вірити понад надію!

Не шукайте інших богів! Іншої опори! Бог підніметься і розкидає ворогів наших! Бачите над горами маленьку, завбільшки з долоню, хмарку? Біжіть додому, скоро піде дощ! Хай буде Ім'я Господнє благословенне!

Сергій Демидович.
Єпископ.



ЛЮБИТИ І ВИКОНУВАТИ СЛОВО

«Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимося всі на славу Господню і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18).

Коли ми любимо Боже Слово, ми дивимося у нього, як у дзеркало, бачимо там Божу славу і міняємося. Проблема наша сьогодні в тому, що ми більше виховуємося на теології, а не на Біблії. Студенти можуть знати різні теології, а в Біблії – слабенькі і не орієнтуються в ній. Це особливість здебільшого західного християнства. І це недобра підміна. Ми наповнюємо свої програми теологіями, замало залишаючи часу для Біблії. Потрібно переформатувати наші програми.

Пам'ятаю, один мій хороший друг з Тернополя Петро Скакун, нині вже покійний, організував трирічну біблійну школу, в якій весь перший рік студенти вивчали лише Біблію – нічого, крім неї.

Не професія, а уподібнення Христу

То які ж особливості християнської освіти, чим вона відрізняється від світської? Якщо говорити про освіту у п'ятидесятирічному контексті, то ми, фактично, почали роботу на порожньому місці. У нас нічого не було. Радянська система категорично забороняла християнські школи. Лише в Москві діяла така школа, і туди щороку могли вступити лише 30 чоловік з усіх 15 республік Союзу. Причому зазвичай приймали 29 баптистів і одного п'ятидесятника. Такими були наші стартові позиції. Тож не дивно, що нам тепер так важко. Ми, фактично, наново відкриваємо Америку, наново винаходимо колесо.

Особливість християнської освіти в тому, що головна її ціль – не надання професії, а пізнання Бога і уподібнення Христу. Якщо цю ціль відсунути на другий план, християнська освіта перестає бути християнською і стає світською. Не професія, а уподібнення Христу, формування характеру, відображення образу Ісуса Христа – це головне. Тому християнська наука має бути христосентричною. Пізнати Бога можна лише пізнаючи Христа. Бо написано, що Бога ніколи ніхто не бачив, Єдинородний Син відкрив нам Отця (див. Ів. 1).

Пізнавати Христа не лише розумом, а й життям

Пізнавати Христа потрібно не просто розумом. Якщо я знаю, що Христос був тихий і лагідний, а я – не тихий і не лагідний, я не пізнав цю рису Христа. Пізнання приходить через особистий досвід. Знання – з інформації, з Біблії, а пізнання – через особистий досвід. Ми можемо все знати про апельсин, але пізнаємо, який він на смак, лише скуштувавши його.

Тому пізнання Христа – це не значить просто довідатися, який Він, це значить ставати таким, як Він. Це переміна характеру, волі, стилю життя, це переміна всього. Це уподібнення образу Христа. І, власне, до цього ми повинні вести студентів. Це головна ціль будь-якої богословської школи. Вивченням світських філософій цього не досягнеш.

Потрібне не тільки надбання теоретичних знань, а й обов'язкове застосування їх у житті. Тоді ці знання стають пізнаннями. Саме по собі знання буває навіть шкідливим, якщо воно не застосовується в житті. Спасея людину пізнання Христа (див. 2 Петр. 1). Коли знання застосовується в житті, воно трансформується в мудрість. І розвиток християнського характеру – це головне завдання кожного вчителя – і щодо нього самого, і щодо студента.

Тому кожна тема повинна бути побудована так, щоб вона мала вимірально практичне застосування. Завдання повинні мати конкретне застосування. Наприклад, після розгляду теми про прощення треба запропонувати студентам подумати, як вони будуть практично застосовувати почуте.

На жаль, ми часто буваємо більшими п'ятидесятниками, ніж потрібно, і перекладаємо свою відповідальність (і свою провину) на Духа Святого. Мовляв, якщо Він зробить, то буде те чи те... Дасть відкриття – скажу, не дасть – не скажу... Освятить – буду святити, не освятить – не буду святити... Ми забуваємо про два підходи: треба старатися робити все так, ніби все залежить від нас, але в серці вірити, що все залежить від Бога. Коли ми зможемо поєднати ці два підходи – це найкращий шлях досягти добрих результатів.

Буває, не підготуєшся до проповіді, однак проповідеш так, що аж сам заслухаєшся. Це винятки!

Анатолій Кліновський

Це не правило! Бог ледарів не благословляє! Він не хоче за нас все робити. Коли ми докладаємо всіх старань, Божа поміч прийде. Коли не докладаємо – надія на Божу благодать марна.

Вироблення християнського ставлення до обставин і людей

Виробити християнське ставлення до обставин і людей можливо лише через оновлення розуму. Апостол Павло пише, що нам треба перемінитися відновою розуму (див. Рим. 12:2). Якщо людина покалася, повірила, але розум в неї не оновлений, – не надто вона буде відрізнятися від невіруючого. Переміна життя залежить від переміни розуму – щоб ми навчилися дивитися на світ, на грішників, на всі процеси, які відбуваються у світі, Божим оком. Написано, що ми маємо розум Христів.

Маленький приклад. Уявімо, що увечері на безлюдній вулиці на мене напала зграя бандитів. Побили, забрали всі цінні речі і покинули на вулиці. Я лежу, поламані два ребра, роздязнений. Бандити з моїми грішми і моїм костюмом втекли. Хто з нас у кращому становищі? З людської точки зору, звісно, бандити. І якщо я буду оцінювати ситуацію неоновленим розумом, з позиції звичайної людини, я буду навздогін їх проклинати.

А якщо я буду дивитися на ситуацію Божим поглядом, я буду молитися за них. «Боже, прости їм, вони нещасні. У мене болячки заживуть, ребра зростуться. Костюм вдома другий є. Ба навіть якщо помру – я ж у рай піду. А вони пекло собі приготували». І вже за них переживаю, а не за себе.

Ось чому Христос, висячи на хресті, молився за розпинателів. Степана побивали камінням, а він молиться не за себе, а за нападників. Коли настає оновлення розуму, ми на все починаємо дивитися по-іншому. Хтось нас образив – «Господи, він так принизився – аж до образи, так впав духовно. Господи, підними його, допоможи йому...»

Я зможу так поводитися, коли в мене буде переминене сприйняття, коли мій розум переміниться. Коли людський розум – я віддам йому тим же, надуюся на кілька тижнів, говорити з ним не буду.

Які ми? Християни – це люди неземні, люди, які не живуть земним розумом і земними принципами. І ось таке оновлення розуму ми повинні виховувати в наших студентів. А робити це ми зможемо лише тоді, коли насамперед виховаємо це в собі.

Розкриття особистих здібностей, талантів і дарів

Розкриття особистих здібностей, талантів і дарів у служінні – також першочергове завдання біблійних шкіл. Люди мають хороші задатки, але хтось повинен допомогти їм розкритися. Для цього і є школа. Розпізнати те, що заховане в тому чи іншому студенті, і його правильно скерувати – наше завдання. А в нас часто відбувається процес заради процесу, а не заради результату. І тоді школа не відповідає цілі і задуму Божому.

Добре, щоб із наших шкіл виходили люди перемінені, оновлені, які знають себе і свій дар, свої здібності. Неможливо служити людям без оновленого розуму, але й неможливо оновитися розумом без служіння людям. Це взаємопов'язані речі.

Надбання і передавання знань

Безперечно, важливе завдання християнської школи – надбання знань з тим, щоб їх можна було передати іншим. Апостол Павло пише до Тимофія: «А що чув ти від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити» (2 Тим. 2:2).



Особливість християнської освіти полягає ще й у тому, що це не просто якийсь період в житті. Християнська освіта продовжується все життя. Диплом бакалавра – це засвідчення, що твоя освіта тільки починається.

На жаль, часто дипломи стають пастками. Поки диплома не було, ще старався, щось вчив, у щось вникав. А як тільки отримав диплом – позакривав усі книжки, все, він вже бакалавр чи магістр.

Я мрію про таку систему освіти, яка б не давала жодного папірця. І тоді було б видно, наскільки ти хочеш здобути освіту і прагнеш знань. А ким ти будеш, на що ти здатний – це покаже твоє життя і служіння, а не диплом.

Нашою ціллю повинен бути не диплом, наша ціль – здобути знання. А ми справжні цінності часто підміняємо фіктивними. Насправді цінні ті знання, той досвід, який ми отримали, а диплом – це фіктивка. Хай диплом буде, але не переставляймо цінності.

Школа починається з батьків

Виховання і навчання починаються з батьківського дому, з дитячого віку. Жодне навчання не буде таким впливовим, як навчання в родині. Жоден вчитель не буде мати такого авторитету, який мають тато і мама.

Тому навчання дітей великою мірою залежить від навчання батьків, на що не приділяють в церквах багато часу. Лише де-не-де зрідка проводять якісь семінари для батьків, матерів. Нам треба виховати батьків, щоб вони давали правильну науку своїм дітям. Церква і школа – лише додаток до того, що батьки заклали в дітей.

Церковне навчання треба проводити відповідно до можливостей і вікових категорій людей (неділні школи, молодіжні семінари, домашні групи). Яків відмовився від пропозиції Ісава їхати з ним, сказавши, що поїде з народом. Тобто в церковному навчанні треба вибирати той темп, за яким люди підуть. Треба орієнтуватися на темп людей.

Навчання треба організувати так, щоб всі люди могли брати участь на своєму рівні. Тому кожна церква повинна мати свою церковну школу. Мова не про недільну школу для дітей – мова про школу для дорослих, де б систематизовано викладалися біблійні доктрини, тверда основа для віри. Тому що проповіді звучать в хаотичному порядку, їх тематику ніхто не планує. Мовляв, як Дух Святий поведе. І Він справді дає іноді дуже хороші теми. Але не можна повністю перекласти на Нього свої обов'язки. Нам потрібне планомірне планування науки в церкві, щоб кожна людина мала тверду основу своєї віри.

Не «завдяки», а «всупереч»

Ще одна особливість християнської освіти – вона відбувається не «завдяки», а «всупереч». Не завдяки обставинам, життю, а всупереч зустрічним вітрам і хвилям. Усе нам протистоїть, усе нам опирається. Недарма ще отці Церкви говорили: «Віруй, тому що абсурдно». Досі навколо цієї фрази точиться багато дискусій.

Віра часто не раціональна, вона ірраціональ-

на, нелогічна. І якщо просто людською логікою намагатися пояснити деякі рішення, це просто неможливо. Основні принципи християнської етики вмотивовані тільки есхатологією. Якщо їх відірвати від есхатології, то для земного життя ми приймаємо зовсім неправильні рішення. Але ми приймаємо рішення для того, щоб увійти в небеса.

Скажімо, прийде якась жіночка до консультанта і розповість, що розлюбила чоловіка, почуття охололи. Світський консультант визнає, що це проблема, і дасть пораду кинути нелюба, бо життя одне і воно швидко минає, не мудро втопити його в болоті сварок.

Але наш головний мотив – есхатологія. Усе це добре, тут можна знайти якогось кращого чоловіка, а вічність? А небо? Тому віра в більшості випадків не має земної логіки. А ми працюємо на землі, тому й буває часом нелегко. Бо зовсім не логічно підставити ліву щоку, коли тебе вдарили по правій. Чи віддати сорочку тому, хто кожух забирає...

Неможливо без глибокої віри побачити користь якихось принципів для життя. Проблема наша в тому, що часом нам вистачає часу тільки на земне. А для духовних речей ми використовуємо час згідно з залишковим принципом, а не з першопочатковим. Як встигну і закінчу роботу, то ще й на зібрання потраплю. А не закінчу...

Отримав зарплату, все позаплачував – нема вже з чого десятину Богові давати, самому не лишається...

Піду вчитися, як знайду час... Та ні, вчитися Божому Слову – першочергове завдання. Богу треба служити за першопочатковими принципами, а не на залишковими.

Виростити ненароджених неможливо

Наша проблема ще й у тому, що часто ми хочемо виростити ненароджених. А це неможливо. Тому, у першу чергу, треба побачити, чи народжені наші студенти згори. Бо іноді батьки відправляють дітей вчитися в надії, що так вони покаються. Тому спершу треба вести учнів до народження згори, а потім вже їх зрощувати.

Часто християнство розуміють як засіб для матеріального збагачення. Апостол Павло пише, що люди перевернутого розуму вважають, що благодать служить для збагачення. Звичайно, я впевнений, що Бог в боргу не залишається. Але разом з тим впевнений, що Бог не благословляє тих, хто до Нього підходить з корисливим мотивом. Ти зроби Богу щиро, без винагороди, жертовно, безплатно – і побачиш, як Бог зреагує.

Головна плата чекає нас на небесах. Для цього ми і працюємо. А якщо ми думаємо, що служіння Богу принесе нам збагачення, то це гріховний мотив. Бог в боргу не залишиться, але служити Йому треба безкорисливо.

Часто до набування знань студенти прагнуть як до засобу самозвеличення. Я тепер бакалавр. А я – магістр. Але диплом, не підтверджений знаннями, – це ганьба. Це не засіб самоутвердження для людей з комплексом неповноцінності. Не спосіб стати значимим. Не диплом, а переміна розуму скаже, що ти – Божо дитина, Божий син – і в цьому твоя значимість. Треба бути правильно сформованим і бачити головне. Коли людина буде знати, що вона має в Ісусі повноту, її не підніме висота і не поглине низина. Тебе не зруйнує ніяке топтання в болото – ти знаєш, хто ти в Бозі, і цього в тебе ніхто не забере.

На передовій позиції

Треба також розуміти, що вчителі перебувають в особливому становищі. Прийдеш в церкву – а пастор до тебе ставиться так, наче якийсь сепаратист приїхав. Ми – на передовій позиції теології. Вчителі глибше і ширше заглядають в науку, а люди часто вважають: те, що я не пережив, що не розумію – це не від Бога, а від сатани. Для людей догма і доктрина часто одне і те ж. Але це не повні синоніми, ці поняття мають свої відтінки. Догма не має права розвитку, це щось закріплене і стає, яке не підлягає розвитку.

Натомість поняття доктрини має право на розвиток. Доктрина розвивається. Тому ми в нелегкому становищі – нас не раз сприймають як напівверетиків. І саме тому апостол Яків пише, щоб небагато хто ставав вчителем.

Тут треба розділяти поняття вчителя і викладача. Здебільшого ми – викладачі. Це щось як дар пророка і служіння того, хто пророкує. Кожен пророк пророкує, але не кожен той, хто пророкує, має дар пророка. Кожен вчитель водночас є викладачем, але не кожен викладач – вчитель.

Вчитель – людина, яка закладає науку, народжує знання, поглиблює і розвиває доктрину. Тому викладачем будемо всі, але вчителями небагато хто ставимо. Інакше можна впасти в якусь ересь.



МАЛИНФЕСТ-2014: «ОДИН ГОСПОДЬ, ОДНА ВІРА, ОДНЕ ХРЕЩЕННЯ»

Музичну сторінку фестивалю відкрила пісня «Боже, Україну збережи» у чудовому виконанні об'єднаного хору церков (цього дня хор звучав по-особливому зворушливо). Єпископ Михайло Мокієнко, як відповідальний за східний регіон у братстві, закликав молодь до молитви за Донеччину та Луганщину.

Ведучий урочистого зібрання Юрій Кулакевич запросив до мікрофону гостей. Керівник Департаменту сім'ї, молоді і спорту Житомирської облдержадміністрації Світлана Гресь щиро вітала християнську молодь, зазначивши: «Людина – як амфора, і дуже важливо, чим вона



наповнена». Вона побажала юнакам та дівчатам і надалі наповнятися від духовних джерел. У свою чергу голова Малинської райдержадміністрації Юрій Мартинюк

розповів: «Як тільки я потрапив до цього табору, з першої ж хвилини відчув тут атмосферу любові». Він побажав молоді зростати у вірі і пізнанні Бога, а також

закликав молитися за Україну, за християнство і за усе людство. З найкращими привітаннями до учасників молодіжного з'їзду ЦХВЕУ листом звернувся Міністр

культури України Євген Нищук: «Маю всі підстави стверджувати, що п'ятидесятирічний рух став невід'ємною та помітною частиною духовно-релігійного простору нашої держави і відіграє дедалі зростаючу роль у духовному житті українського суспільства».

Старший пресвітер церков Житомирщини Володимир Бричка поділився досвідом благодійницької роботи церков на сході країни. Щойно він повернувся зі звільненого силами АТО Слов'янська, куди християни переправили харчі та зібрані кошти. «Я був зворушений до сліз», – сказав він, – коли побачив, як люди щедро жертвують для тих, які живуть просто неба. І якщо в нас не так, то не через те, що ми кращі, а через те, що добрий Господь».

До молитви за владу у нашій (і не тільки) країні усіх присутніх закликав перший заступник старшого єпископа ЦХВЕУ Микола Синюк: «Влада – це можливість. Всяка влада від Бога і тільки Він знає, як спрямувати її з «неправедної путі» на дорогу правди».

Обновитися серцем, та поїхати додому з цього табору новими людьми побажав молоді Михайло Остапович, старший пастор церков східного узбережжя США. А пастор-місіонер з Південної Кореї Чанг

наголосив на важливості теми нинішнього з'їзду молоді. Він зазначив, що над Україною нависла загроза розділення. У Кореї був час розділення, і Церква почала молитися, тоді прийшло пробудження в Південну Корею. «Я вірю, що Україна стане духовним лідером у Європі», – сказав пастор.

Голова Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі Василь Костицький, який останніми роками не втрачає нагоди привітати молодь церков християн віри євангельської, сказав: «Мені важко уявити липень без Малина». Василь Васильович наголосив на тому, що на кожне покоління християн припадає своя частка випробувань і що сьогодні Україна переживає наслідки інформаційної війни, яка почалася не вчора, а вже триває чимало років. І саме християни стоять на лінії фронту, виступаючи проти пияцтва, хабарництва, розпусти, які штучно насаджувались в нашій країні через телеканали, пресу та інші методи впливу.

Він щиро подякував Церкві, за її участь та вручив подяки від Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі окремим молодіжним служителям, зокрема Тарасу Герасимчуку (Дніпропетровськ), Василю Деруну (Івано-Франківськ), Сергію Чорнопискому (Хмельницький) та В'ячеславу Бевзу (Київ), а також завідувачу відділом освіти ЦХВЕУ Віктору Вознюку.

До заключного слова був запрошений старший єпископ ЦХВЕ України Михайло Паночко. «Від Бога залежить слава України, від Нього залежить яким шляхом піде наш край. Ми – вибрані, і це величезний привілей бути вибраними Богом».

Сильне слово настанови підтримало і надихнуло молодих людей молитися за Україну і твердо стояти у вірі за свій народ.

«Віра – це твоя тверда позиція, а не якісь обряди, про які «дідо й баба казали». Та позиція, яку мали троє єврейських юнаків у вавилонському полоні, і тому не схилилися перед бовваном перед страхом вогненної печі (у цьому контексті раде, що в Україні почався «ленінопад»), говорить: «Я знаю у Кого віру!».

На завершення урочистого зібрання старші служителі братства помолилися та поблагословили молодь.

chve.org.ua.

ХРИСТІЯНИН І СУСПІЛЬСТВО

Анатолій Кліновський, вчитель п'ятидесятирічного братства в Україні і голова ради директорів СУВ, продовжив думку про важливість християнської освіти, однак наголосив на певних умовах, за яких можна досягти ефективності в цій царині.

Насамперед потрібно пам'ятати, що відкриття від Бога приходять на піку людських старань. «Бог ледарям не дає. Лише тому, хто має, додається». По-друге, наголосив Анатолій Іванович, «ми часто вчимо, щоб вчити. Але насамперед ми самі повинні виконувати те, чого вчимо. І пам'ятати різницю між знанням і пізнанням. Знання – це просто отримана інформація, а пізнання – це інформація, проведена через свій особистий досвід. Знання не спасає – спасає пізнання. Тому треба навчати інших практичних богословських істин».

Вітали учасників конференції і декан філіалу СУВ в Україні, а також Київської богословської семінарії «Благодать та істина», доктор технічних наук Віктор Шевчук (зокрема, він зазначив, що досліджувати треба не лише Боже Слово, а й своє життя); ректор Чернівецької богословської семінарії Василь Малик (наголосив, що сьогодні є можливість впливати на суспільство, питання лише в тому, як ми це робимо); викладач Національного університету «Острозька академія» Олександр Калабський (говорив про необхідність посилити молитву, адже ми багато вчимо, але мало молимося).

Благословили присутніх на плідну роботу не лише упродовж конференції, але й всюди, де Бог дозволить служити,

старші служителі братства Юрій Веремій (Південно-Західний регіон України), Віталій Яцюк (Тернопільщина) та Володимир Бричка (Житомирська область).

Юрій Костянтинівч, обравши за основу свого виступу текст з Послання апостола Павла до римлян 12:10, нагадав істину про необхідність шанувати інших, а не дбати лише про те, аби шанували тебе. І нагадав вислів відомого австрійського психіатра Альфреда Адлера: «Успішна людина перейнята інтересами інших, звичайна – лише своїми власними».

Віталій Яцюк на основі Тита 3:8 («... щоб ті, хто ввірував, дбали про добрі діла пильнувати») підкреслив, що віруючі люди нині сильні у Слові, а от діл мало. «Нині часто кажуть, що треба робити, що тільки можеш. Однак це не євангельська теза, хоча вона й непогана. Євангельська теза – роби те, у що ти віриш. Роби не для того, щоб спастися, а як підтвердження своєї віри (див. Еф. 2:8-10)».

А Володимир Дмитрович Бричка проаналізував текст з Ісаї 50:4-5 (у перекладі Хоменка) і закликав жити так, щоб добре чути голос Божий, розуміти і сприймати Божі відкриття. «Треба Його чути. Не відмовлятися, не шукати собі виправдань, а бути чутливим до Його голосу».

Оксана Сидорчук, президент Благодійного фонду «В колі друзів», наголосила на нагальній потребі працювати з дітьми. «Коли ми будемо більше впливати на дітей, нам менше доведеться розвивати євангелізаційне і тюремне служіння. Якщо ми нині не докладемо старань, щоб впливати на них, то хтось обов'язково це робитиме. Згідно із статистикою 50

відсотків ув'язнених – випускники інтернатів. Ми покликані змінити цю статистику».

Дуже актуальним і доречним підсумком всіх вітальних промов на відкритті конференції стала проповідь заступника старшого єпископа ЦХВЕУ Миколи Синюка «Гіркоту нейтралізує дерево». (публікуємо окремо).

На завершення першого дня роботи конференції звершили молитву.

Варто сказати, що програма конференції була дуже насичена. Серйозні доповіді, змістовні семінари змушували виникати в суть проблеми і активно шукати відповідей на виклики, що неминуче постануть перед усіма церквами в період постмодернізму. Про глибину порушених питань свідчать вже самі прізвища промовців і теми їх доповідей. Зокрема це згадані вже Анатолій Кліновський («Любити і виконувати Слово Боже»); Віктор Шевчук («Необхідність узгодження програм церковної і вищої духовної освіти»); Микола Винничук («Стратегія і розвиток богословської освіти»); Олександр Калабський («Аспекти духовного оновлення суспільства»); Анатолій Худолій, доктор політичних наук, викладач НУ «Острозька академія» («Поширення Слова Божого під час викладання у ВНЗ»); Ярослав Лукасик, директор Східноєвропейського лідерського форуму («Знання і віра»); Михайло Мокієнко («Духовна освіта і Велике Доручення»).

Відповіддю на запити сучасного вчите-



ля-християнина стали доповіді представників Євро-Азійської Акредитаційної Асоціації (ЕААА) – президента ЕААА, доктора служіння Сергія Саннікова, директора відділу акредитації Олександра Зігаленка, директора відділу розвитку освіти Тараса Дятлика і директора ресурсно-дослідного центру Романа Соловія.

Особливо яскраво звучала розповідь про події на сході України з уст очевидця – старшого пресвітера об'єднання церков ХВЕ Донецької області єпископа Анатолія Безкровного.

Окрема подяка – академічному декану заочного відділення Львівської богословської семінарії Михайлу Хром'яку за незабутню екскурсію по Львову. Такі прогулянки до щемо в душі посилюють вдячність Богові за землю, на якій ми народилися, живемо і працюємо.

Заключного дня роботи конференції словом служив старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко. На основі тексту з останнього розділу Євангелія від Матвія служитель говорив про неперечну необхідність пізнавати Слово і жити згідно з ним (див. публікацію «Слово має в серці пророцтва»).

Далі Михайло Степанович відповів на запитання присутніх. До речі, отримати відповіді на актуальні практичні питання можна було і на щоденних панельних дискусіях, які модерував завідувач відділу освіти Віктор Вознюк. Тож єдине, що залишається учасникам конференції, – втілювати теорію в життя, готуючи світ до величної події людської історії – другого приходу на землю Господа Ісуса Христа.

Наш кор.



Стратегія – це генеральна довгострокова програма дій та порядок розподілу пріоритетів і ресурсів організацій для досягнення поставлених цілей із врахуванням сприятливих можливостей та перешкод.

Ми часто можемо зустріти на своєму шляху перешкоди. І тоді нарікаємо: браття мене не розуміють, у церкві не підтримують. Але я не бачив ні одного бізнесмена в цьому світі, який би розпочав свій бізнес, а потім сказав: «На мене так накричали в податковій, я не буду нічого робити...» Коли ми хочемо зробити щось для себе і маємо певну стратегію, певний план, то ніяка податкова нам не перешкодить. Ми все долаємо і йдемо вперед – у нас є ціль.

У чому ж наша ціль? Чому нам потрібно розвивати богослов'я? У Слові Божому читаємо: «Підій і навчись...» А навчити може лише той, хто навчений сам. Ісус казав: «Навчись від Мене...»

Якщо ми хочемо щось розвивати, у нас обов'язково будуть перешкоди і бар'єри. Але ми повинні рухатися вперед і не зупинятися. Розвиток – це дія процесу, внаслідок якого постійно відбувається зміна якості, перехід від нижчого до вищого якісного стану. Ми всі покликані постійно розвиватися. Це процес.

Апостол Павло казав: «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув, та тільки забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі. Тож усі, хто досконалий, думаймо про це...» (Фил. 3:13-15).

Деколи люди виправдовують своє небажання вчитися тим, що вони, мовляв, займаються самоосвітою і все знають. Самоосвіта ніколи не замінить освіту. Під час проповідей на деякі місця Писання проповідують по багато разів, а на деякі зовсім не звертають уваги, хоча вони не менш важливі.

Пригадую, коли я навчався на курсах англійської мови, вчителька щодня приїжджала до нас велосипедом за 30 кілометрів. І при тому вона ще займалася в секції велосипедистів. На запитання, для чого їй це потрібно, адже вона правний велосипедист, жінка відповіла: «Коли я їду сама, я можу зупинитися, де захочу. А коли їду в команді, це не дає мені зупинитися».

Так і самоосвіта – це те, що я вибираю сам, що мені подобається і що я розумію. І я можу думати, що знаю все Писання, а насправді знаю тільки те, що мені зрозуміло.

Бачення і ціль

Для розвитку освіти дуже важливо мати правильне бачення. Господь показував Єремії видіння і запитав: «Як ти бачиш?»... І коли Єремія відповідав, Господь казав, «Ти правильно бачиш»...

СТРАТЕГІЯ І РОЗВИТОК БОГОСЛОВСЬКОЇ ОСВІТИ

Микола Винничук

Ректор Слов'янського університету штату Вашингтон, США

А чи не буває в нас, що ми дивимося на одні і ті ж речі і бачимо неправильно? Особливо треба мати правильне бачення, коли постає питання про вічність, про Велике Доручення, про Боже, а не про своє.

Друге – нам потрібна ціль. Ціль повинні мати не лише кожна семінарія, кожен навчальний заклад, а й кожна церква. Для чого ми існуємо? Які завдання стоять перед церквою? Яка моя місія в цій церкві?

Правильне бачення потрібне особливо тоді, коли ми постаємо перед якимсь вибором. У Божому Слові є текст, який говорить: «Ти сліпий...» Чому? Бо закрив очі. Людина може бути сліпою, просто заплющивши очі. Вона не хоче щось бачити або їй не вигідно це бачити.

Отже, щоб мати бачення, найперше треба мати відкриті очі. Мати детальний план руху. Куди ми йдемо? Від землі до неба. І маємо бачення, надію, і ми хочемо досягти неба. А буває, приходять до нас студенти, починають вчитися, а тоді кажуть: «О, я не знаю, чи я потягну, чи закінчу навчання...» Я таким задаю стандартні питання: «А ти знаєш, чи будеш в Божому Царстві? А може, ти туди не дійдеш... Але ж ти ідеши! І віриш, що дійдеш!».

Освіта – це не прогулянка парком. Це наполеглива праця. У нас інколи помилкове розуміння поняття місії. Ми кажемо: «Поїхав на місію туди-то». Але насправді це такий собі християнський туризм. Місія – це не поїхав і приїхав. Це спосіб життя. Що б я не робив – у мене є ціль, заради якої я живу.

Деколи я дивлюся на українців і думаю: вони служіння землі, корові і городу переплутали зі служінням Богу. Думають, що це Бог вимагає, аби вони зранку і до ночі копалися в землі. А що ви робите для Божого Царства?

Але в нас перевернуто розуміння. У нас навіть на доярку треба вчитися. А на пастора – не конче. Це спадок старої влади. Колись спеціально не допускали віруючих в навчальні заклади, щоб мати підставу казати: подивіться, хто між вами. Лише неграмотні. А віруючі люди так ввібрали



в себе цю ідею, що тепер видають її за свою. Згадаймо, Мойсей був навчений всієї мудрості єгипетської. Павло залишив для нас 14 послань. Але якби він не вчився, що б ми читали нині? Що би досліджували? Нам потрібні знання.

«Погиє народ Мій за те, що не має знання: тому, що знання ти відкинув, відкину й тебе, щоб не був ти для Мене священиком» (Ос. 4:6). Це Бог говорить. А від кого ж потребують знання? У кого мають бути ці знання? «Бо уста священникові знання стережуть та Закона шукають із уст його, бо він Ангел Господа Саваота» (Мал. 2:7). Соломон просив в Бога мудрості і знання, щоб уміти виходити і заходити перед народом, «бо хто зможе судити великий цей народ?»...

Якщо ти просиш в Господа мудрості, ти повинен вживати якісь практичні кроки. Коли ти хочеш вивчити англійську мову, ти повинен щось робити сам, а не лише просити в Бога виняти.

Якщо Господь чогось від нас хоче, нам потрібно виконати все зі свого боку. А якщо ми будемо сидіти

і нічого не робити, нічого не буде. Написано: «Всім своїм майном здобудь собі мудрість». І в Америці люди платять великі гроші, щоб здобути нормальну освіту. Щонайменше 50-60 тисяч доларів за рік. Вчитися треба чотири роки. І люди платять. Бо вони бачать майбутнє. А українців просять вчитися – не йдуть.

Богослов'я – це те, в чому закладене майбутнє всього світу. Це майбутнє Церкви. Тому його потрібно вивчати. Для цього потрібні ресурси – людські, і матеріальні, і фінансові. А реальність така, що пастори в наших церквах мають виживати, як хочуть. Усе життя віддають людям, і буває, що при цьому втрачають своїх дітей. Телефонувати один чоловік в дім пастора, бере хлопчина якийсь трубку і на запитання, чи тут живе пастор такий-то, відповідає: «Він тут не живе. Він тут тільки ночує»...

Тому сьогодні виникла потреба в тому, щоб пастор мав освіту і міг поєднувати служіння і роботу. Щоб не було так, що він цілий день косив чи орав, і вже на зібрання йти треба, а він ще на полі... І тому наша ціль – щоб всі пастори мали світську освіту і духовну і могли працювати і служити в церкві.

Найбільших втрат ми зазнаємо через те, що один – Павлів, один – Аполлосів, один – Христів, а той взагалі настільки святий, що не хоче з грішником знатися. Який би рівень складності завдання, яке постало перед нами, не був, нам потрібна взаємодія, потрібні взаємостосунки. І якщо в нас є якась справа, якщо Господь дає певне бачення, ми будемо дорожити кожним, хто до нас прийшов. Але якщо в нас нічого немає і ми хочемо, щоб нас ніхто не турбував, ми поведимося по-іншому. Нам потрібна взаємодія між людьми, між цілями і між завданнями. Це найбільший наш ресурс.

Але можна мати бачення, місію, знання, ресурси – а це не працює. Тому що нам потрібен потенціал. Завдання кожного пастора – щоб кожен у церкві був задіяний. Це майбутнє церкви – а не тоді, коли пастор все тримає у своїх руках.

Потенціал – це кінетична духовна сила, спрямована на дію. Якщо щось лежить на столі, воно не має потенціальної енергії. Якщо я підвісив цю річ до стелі, вона може впасти і зробити якусь роботу. Я надав їй потенціальної енергії.

Господь підняв нас із цього світу. Дав внутрішню силу і сказав: «Ідіть і працюйте. Розвивайтеся». Це наш потенціал!

У Псалмах читаємо: «Блаженна людина, що в Тобі має силу свою, блаженні, що в їхньому серці дороги до Тебе... Вони ходять від сили до сили і показуються перед Богом у Сіоні» (Пс. 83:6, 8).

Часто ми не працюємо жертовно лише через те, що думаємо цим себе зберегти. Але хто хоче зберегти свою душу, той має її віддати, загубити. Хай Господь нам усім допоможе, щоб ми дійсно переходили від сили в силу, від бачення до бачення, від знання до знання, щоб виконувалася праця Господня і ширилося Його Царство.

ВЕЛИКЕ ПРОКЛЯТТЯ СУЧАСНОСТІ

У 1993 р. Бог покликав мене до Білорусі. Я заснував у Мінську церкву «Іван Предтеча», де служив 14 років. У 2007 р. був депортований звідти разом з величезною кількістю іноземних місіонерів, у тому числі і двох українців.

Церква «Іван Предтеча» може бути цікавим прикладом для нашого середовища. 90 відсотків її – це люди з вищою освітою. Серед них немало видатних діячів Білорусі, є актори, режисери, політики, журналісти, викладачі університетів тощо.

Знання не перешкоджають вірі, навпаки. На жаль, на нас досі впливають стереотипи, поширені ще 100-150 років тому, про те, що віра і розум крокують різними шляхами. Це велике прокляття сучасності, одна з головних проблем секуляризації церкви, деградації світу. І багато в чому це наша вина.

Взагалі, християнство має чотири грані. Передусім це відносини з Богом і людьми. І це найважливіша річ. Християнство – це стиль життя, який проявляється в нашому слідуванні за Ісусом Христом. Християнство – це місія, це сенс нашого життя. Ми не живемо для того, щоб їсти, а їмо для того, щоб виконувати свою місію.

Ще одна грань особлива, і на ній хочу наголосити. Християнство – це світогляд. Уявіть, що смартфон потрапив до рук людини, яка жила 150 років тому. Що це буде для неї? Щось, як молоток, яким можна забити цвях? Якесь диявольська штука? Хто найкраще знає призначення смартфона? Його конструктор.



Ярослав Лукасик

Директор Східноєвропейського лідерського форуму

а дороги Мої – то не ваші дороги, говорить Господь» (Іс. 55:8).

Християнський світогляд має дуже важливе значення, бо від нього залежать наш стиль життя, наша поведінка. Останні події в Україні показали, що євангельська Церква в плані розуміння біблійного світогляду дуже відстає. Вона має успіх у трьох інших гранях, а в цьому аспекті відстає. Над формуванням біблійного світогляду треба працювати день у день, рік у рік. І коли прийде час екзаммену, ми його складемо.

Ми дивимося на світ фрагментарним чином, ми не бачимо світ як цілісну мозаїку, створену Творцем. Не дивимося на реальність

неосязний світ, в якому ми живемо, має свого Конструктора. Усе задумав Бог-Творець, усьому Він дав Свої стандарти, взірці, моделі, формат. І ми маємо думати про світ, про всі сфери життя так, як думає Конструктор, Автор. Тому й написано: «Бо ваші дороги – не Мої це думки,

через призму Біблії. У нас екліктичний погляд на світ. Іноді складається враження, що світогляд членів євангельських церков – як ванна кімната, викладена плиткою з різних магазинів і різних виробників. Одна – з Біблії, коли ми правильно дивимося на якусь сферу

життя. Одна – зі старого мислення, яке ми успадкували з Радянського Союзу, та – з Алли Пугачової, та – з постмодернізму, та – з православ'я, а ще інша – з язичництва...

Не думаю, що така Божа воля. Нам треба зробити ремонт в ванній і підібрати правильну плитку. Треба через Біблію подивитися на різні аспекти життя – духовні, сімейні, аспекти, пов'язані з походженням світу, з політичним, громадським життям суспільства. Бо сьогодні ніхто не може сказати, що його не цікавить політика. Вона прийшла в наше життя, торкається наших сердець та емоцій і стала дуже духовним поняттям.

За останні півроку Церква стикнулася з кількома викликами. Це питання соціальної відповідальності Церкви, ролі Церкви в суспільстві. Що це значить – бути сіллю для землі і світлом для світу? Де Церква повинна вкладати, а де – вже не її роль. А ставлення до влади – як розуміти Римлян 13? Як бути з владою, коли вона чинить беззаконня? Чи мають люди право на протести?

А питання патріотизму? Як відрізнити патріотизм, шовінізм, націоналізм і расизм? Або питання євроінтеграції. Раніше це були дуже абстрактні речі, а насправді вони дуже практичні. Чи є в Бога конкретні відповіді на ці питання? А чи Він думає: яка різниця? Головне, щоб люди в церкву ходили. Повинна бути Україна в Євросоюзі чи ні? Бо через Єремію Він запитав в євреїв, навіщо їм інтеграція з Єгиптом. Тобто в Бога є геополітичні погляди.

Або питання інформаційної війни. Читаєш коментарі деяких християнських лідерів – і шок переживаєш. Як християни можуть мати такі погляди?! Виявляється, Біблія набагато менше впливає на нас,

ніж наша національна чи регіональна культура.

За останні 100 років за Україну ніколи так не молилися, як сьогодні. Але ж які різні ці молитви! Я сам брав участь в багатьох і чув, як в одному місці молилися за «здоров'я царя», а в другому – «за упокой». В однакових євангельських церквах! І кого Бог повинен слухати?

Дуже часто, на жаль, дух цього світу впливає на наш світогляд більше, ніж Слово Боже, і це неправильно. Ще одна тема – ставлення до комуністичної спадщини. Скільки віруючих я зустрічав, які захищали комунізм. Виявляється, «Ленін жив, Ленін живе...» І живе в віруючому, в його поглядах.

Націоналізм – це також погано. Це коли нація стає на місце Бога, стає релігійним культом. У Біблії про народ 2900 згадок. Але поклонятися народу не можна. Народ має своє місце у задумах Божих.

Ми живемо в дуже особливий і небезпечний час. Перспективи можуть бути страшними. Але ми надіємося на Господа. Ми віримо, що Він контролює все, що відбувається. І що все працює нам на благо. І справді, ніколи ще не було такого запиту на моральну революцію, як нині. Люди хочуть змін. Але є одна проблема: в Україні немає соціального прошарку, конкретної критичної маси, яка би могла повести народ до цієї моральної революції.

Для мене очевидно, що це функція євангельської Церкви. Церкви, яка особисто знає Конструктора, читає Його Слово, наповнюється Його Духом. На жаль, багато перешкод заважають нам стати авангардом суспільства, сіллю і світлом на землі. Тому почати нам треба насамперед із формування християнського світогляду.



У ЦЕРКОВНИХ КРИЇВКАХ

Надзвичайно тривожні події у світі, у тому числі і в нашій країні, раз по раз підтверджують великі пророцтва Біблії: Христос гряде! Час близько! Але чи готові ми Його зустріти?

Перед початком земної діяльності Спасителя Бог сповіщає Синови Своєму: «Ось Я посилаю ангела Мого перед обличчям Твоїм, і він приготує дорогу Твою перед Тобою» (Мр.1:2). І ми розуміємо: жодна велика акція не може бути здійснена без такої ж великої підготовки.

Іван Предтеча повністю виконав своє завдання, але ясно, що перед ним не стояло завдання звершити все, звіщене в пророцтвах. «Ось я пошлю до вас пророка Іллію перед настанням дня Господнього, дня великого й страшного» (Мал.4:5). Перший прихід Христа не вселяв людям жаху, бо Він прийшов не згубити, а спасти те, що загинуло. У пророцтвах Малахії та Ісаї окреслено значно ширшу сферу діяльності ніж та, що її було виділено для Івана.

Це й зрозуміло: він не міг за такий короткий час примирити дітей з батьками, підняти духовні «долини», понизити «гори та узгір'я», випростати «кривизни» тощо,

як про це пише Ісаїя (40:3). Абсолютно очевидно, що об'явлення старозаповітних пророків сягають аж до дня Господнього, тобто коли Христос з'явиться на землі вдруге вже як Цар і Суддя (2 Петр.3:10). Отже, завдання з прокладання «стежок Богу нашому» в пустелі сучасного світу, приготування нинішнього покоління до дня Господнього лягає на нас, активних свідків останнього часу.

«І він буде йти перед Ним в дусі і силі Іллі, щоб привернути серця батьків до дітей, і непокірних до образу думок праведників, щоб представити Господеві народ приготовлений» (Лк.1:17).

Ось два найголовніші завдання. Перше — «... привернути серця батьків до дітей». І це велика окрема тема. Друге — «... привернути... непокірних до образу думок праведників».

Відома річ: Бог «хоче, щоб усі люди спаслися й досягли пізнання істини» (1 Тим. 2:4), але практика життя показує, що спасаються далеко не всі. І що ж робити з рештою громадян? Чи Господь кинув їх напризволяще?

Ні, звичайно. Він любить усе Своє творіння, і праця з непокірними просувається поступово, по сходинках, крок за кроком. Навіть ті, котрі, можливо, до кінця своїх днів не примиряться з Богом через покаєння, — і такі, на жаль, не переведуться, — у країні, де панує сила закону, де не миряться з обманом, лукавством, зрадою, продажністю, хабарництвом тощо, не так легко буде зробити гріхи сенсом свого життя. Поступово люди почнуть розуміти, що бути порядним, чесним,

добрим набагато краще, ніж гнатися за успіхом, чинячи всляке зло. Вони переконані, що за злом завжди слідує покарання, а за добром — мир, радість і достаток.

Звершилася Революція гідності — слава Господеві! Але рушійною її силою, як не сумно про це казати, була не Церква. Не її святим натхненням, не під її небесним проводом, а відвагою простих мирян — різних за віком, за віросповіданням, за політичними уподобаннями було зруйновано диявольський мур. Вони — такі різні, згуртувалися й стали грудьми за правду. Стали на смерть. І здобули перемогу. Нам же, віруючим, тепер бодай хоч якось скористатися цією перемогою на благо країни. Господь гряде, а наша християнська громада, на превеликий жаль, все ще сидить у своїх церковних криївках. Відійшла та влада, яка потенційно (слава Богу, лише потенційно) несла в собі загрозу нашому спокою, і ми, зітхнувши полегшено, пішли до своїх диванів. «О, ридайте, бо день Господній близько!» (Іс. 13:6).

Абсолютно очевидно: жодні заклики представників Церкви, їхні відозви, попередження, навіть викриття тих, хто ще чинить зло, нікого по-справжньому не зачеплять за живе, нікого не спонукають до очищення, не кажучи вже про каяття. Хто чує заяви нашої глибоко шанованої Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій? Які наслідки для суспільства будуть, якщо ті, кому адресовані ці заяви, елементарно проігнорують їх? Висловили стурбованість, обговорили, схвалили...

Відправили своє занепокоєння Президентові й заспокоїлись. Мовляв, ми його обрали, нехай тепер працює.

Зручно так відділюючись від держави, ми, фактично, віддали її на розтерзання ворогу душ людських. Якщо Церква не усвідомить своєї відповідальності (перш за все наші архіпастирі) за долю країни й не почне практичне втілення своїх гарних побажань, нас остаточно накриє цунамі духовної твані — чи справа, чи зліва, значення не має.

Сьогодні нашою найбільшою загрозою є навіть не війна, наша смертельна загроза — це рівень моралі в країні. Де безбожному населенню взяти надійні, непохитні моральні критерії, щоб розбудувати навколо них здорове суспільство? Такі критерії має лише християнство. Ісус не просто ніс людям слово істини, Він проповідував, отримавши владу від Свого Отця. Цією владою володіє сьогодні Христоса Церква як невіддільне від Нього Тіло Його.

І сьогодні Церква Христова має всі умови, абсолютно всі, для того, аби застосувати цю владу у житті. Але ніхто не квапиться. Я нікого не осуджую, я розумію, що не так просто з великих духовних глибин, де завжди тиша та спокій, піднятися на поверхню бурхливого житейського моря, та й лячно, бо ми ж не звикли. До того ж у кожного є ще свої особливі причини: одному муляє боки недосконала Конституція, другому поперек дороги лягла непідйомна Концепція державно-конфесійних відносин, третій просто знеміг, виборюючи місце під сонцем для свого храму, четвертий... Ну й так далі. А ось владика Філарет (УПЦ КП), очевидно, в силу свого поважного віку, якось не помітив цих та інших нездоланих перешкод і почав діяти конкретно,

рішуче і впевнено. Дай, Боже, йому сили та довгих років плідного життя!

Так що надія на пробудження на наших Синайських висотах все ж таки є. Сьогодні нам потрібна широка всеохоплююча програма духовної реабілітації країни, котра входила б як найвагоміша складова в загальнодержавну програму гуманізації суспільства. Кому як не Церкві першою підняти це питання! Потрібен потужний виконавчий орган хоча б при ті ж Всеукраїнській раді Церков, що міг би, залучивши всіх охочих з усіх конфесій, координувати й вести активну духовну роботу в школах, серед студентів, з творчою інтелігенцією, політиками, робітниками та службовцями. Церква через своїх авторитетних достойників, не обмежуючись благами побажаннями, мусить відвоювати собі своє законне місце на телебаченні, радіо та в друкованих ЗМІ. Відвоювати, а не чекати, коли нам принесуть і подарують. Усе це сьогодні цілком можливо.

Тільки в практичній єдності ми зможемо подолати всі виклики сучасності. Ні бородача Кончіта, ні мавпа з гранатою нас не здолають. «Ось наступає день Господній, день гніву...» (Іс. 13:9). Боюсь, що гнів Його впаде у першу чергу на тих, хто, називаючись служителем, не служив Йому по-справжньому, не дослухався до голосу Його, не вершив волі Його у своїй країні. «Чути голос поклику в пустелі...» (Іс. 40:3). Поки що чути. І наш найважливіший святий християнський обов'язок на сьогодні — приготувати український народ до приходу Спасителя. Ті ж, «котрі... прискорюють прихід дня Божого» (2 Петр.3:10), не втратять нагороди своєї й будуть прославлені разом зі Христом.

Віктор Котовський.

ЦІНУЙТЕ ІНТЕРНЕТ

Безперечно, вам доводилося користуватися електронними засобами комунікації — відправляти повідомлення електронною поштою чи телефонні sms; ви «постили» записи в соціальних мережах чи в Твіттері, переглядали сторінки Інтернету чи оновлювали там власний блог, а то й сайт.

Можливо, ви робили це навіть зовсім недавно. Ну, а коли востаннє ви писали листа на папері, заклеювали конверт і йшли, щоб просунути його в щілину поштової скриньки в надії, що він швидко добереться до тих, хто вам дорогий?



меншою мірою був місцем для спілкування і обміну новинами, ніж для торгівлі. Саме торговцем була «площа», на якій апостол зустрічався з філософами різних шкіл (Дії 17:17-18). Так що скоріше Інтернет, ніж супермаркет є сучасним еквівалентом стародавньої агори. А для тих, хто продає чи купує що-небудь в мережі, — і поготив.

Чому ж настільки незначна християнська присутність в Інтернеті і в ефірі? Чому християнський контент відрізняється церковним жаргоном, а не якістю, глибиною і щирістю, здатними конкурувати з творами безбожників? Апостол пише: «Тож коли ви їсте чи коли ви п'єте або коли інше що робите, — усе на Божу славу робіть!» (1 Кор. 10:31). Повірте: навіть



Комунікаційні технології змінюються. Так папірус свого часу витіснив глиняні таблички, газета — вуличних проповідників. У зміні методів передачі повідомлень немає нічого поганого. Погано, коли не в кращий бік змінюється їх зміст. «Контент», як це сьогодні називається. З відходом епістолярного жанру рідкістю стають не тільки чорнило і лінійний папір. Усе рідше, наприклад, доводиться мати справу з особливим видом молитви — молитвою писемною.

Писемні молитви, настільки звичні в минулі віки, були невід'ємною частиною апостольських послань. Павло не тільки починає всі свої листи молитвою і практично всі молитвою закінчує — знову й знову його рядки зриваються то у славослів'я, то в подяку, то в клопотання:

«О глибино багатства, і премудрости, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і невідомі дороги Його! «Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був дорадник Йому? Або хто давній Йому дав, і йому буде віддано?». Бо все з Нього, через Нього і для Нього! Йому слава навіки. Амінь» (Рим. 11:33-36).

«Дяка Богові за невимовний дар Його!» (2 Кор. 9:15).

«Для того схилий коліна свої перед Отцем, що від Нього має ймення кожен рід на небі й на землі, щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою. А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь» (Еф. 3:14-21).

«А Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богові честь і слава на вічні віки. Амінь» (1 Тим. 1:17).

У своїх посланнях апостол молиться не тільки за церкви (Рим. 15:13; Кол. 1:9; 1 Сол. 1:2-3, 3:10 та ін.) чи за окремими віруючих (2 Тим. 1:3; Фил. 1:4-6), а й за тих, хто відкидає Христа (Рим. 10:1). І навіть останні з записів Павла, що дійшли до нас, — це слова молитви: «Господь з твоїм духом! Благодать з вами! Амінь» (2 Тим. 4:22).

Чи будуть молитвою останні слова, за-

лишені вами у віртуальному просторі? Чи є серед заготовлених у вашому телефоні sms «Слава Богу» або «Хай благословить тебе Господь!»?

Згоден: бездумне розсилання таких sms може перетворитися на безглуздий ритуал, подібний до крутіння молитовного барабана у буддистів. Але змушений визнати, що на подібний барабан часто перетворюється і молитва в церкві, коли язик мій молиться, а дух витає далеко, занепокоєний буденними турботами. Так що справа не в тому, що ми робимо, а в тому, як і чому ми це робимо.

Апостол настановляє: «Отже уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, використовуючи час, — дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16). Причому буквально перекладом фрази «використовуючи час» було би «викуплення часу», «набуваючи час», «спокуючи час». Слово, що вказує тут на те, як ми повинні поводитися з часом, походить від дієслова «відкупити» — того самого, яким визначається роль хресної жертви Христової: нею Він відкупив нас від прокляття Закону, розрахувався за нас (Гал. 3:13, 4:5). І тепер нам заповідано «відкуплення часу» — кожної години, кожної хвилини, всього, що би ми не робили і чим би не займалися.

Одного разу мені довелося почути нарікання з приводу телетрансляції християнських програм. Телевізор, мовляв, належить сатані, і якщо хто-небудь набреде там на наші передачі, — скільки бруду, насильства і непотребу надивиться він до цього? Не міг не погодитися. Справді, телебачення належить сатані — що йому в цьому світі не належить? Він — князь

світу цього (Ів. 12:31, 14:30, 16:11). Але хто дав йому цю владу? Ми ж самі! І тепер, коли Христос відкупив нас, ми, Тіло Христове, покликані продовжувати Його відкупну працю — відкупити для Божого Царства все те, що було віддано сатані. І телебачення — насамперед. Це заповідано нам Сам Господь.

Так, Ісус заповідав нам якомога ефективніше використовувати на благо Його Царства телебачення, радіо, Інтернет та інші засоби комунікації: «Що кажу Я вам потемки, — говорите те при світлі, що ж на вухо ви чуєте, — проповідуйте те на дахах» (Мт. 10:27). В античну епоху проголошення з дахів було найдієвішим способом мовлення: поширення звістки так, щоб її почула якомога більша кількість людей. Сучасні технології не тільки полегшили це завдання, а й дозволили підвищити нашу ефективність у його виконанні. Щоб поширити звістку Царства сьогодні, не потрібно вилазити на дах — достатньо закріпити там антену.

Павло був експертом з благовісту через тогочасні засоби масової комунікації. Він сповіщав Добру Новину з підвищення Антонієвої фортеці в Єрусалимі і стоячи на Марсовому пагорбі в Афінах; він розсилав послання церквам; вів публічні дискусії в синагогах і на ринкових площах. А в ті часи (як і сьогодні — на сході) базар не



відправка sms цілком вписується в категорію «або коли інше що робите». Робіть же це з молитвою за того, кому пишете. Наповняйте молитвами свої блоги, пости і повідомлення. Цінуюте Інтернет!

Не тому писемні молитви вийшли із вжитку, що сучасні засоби комунікації виявились для них непридатними. Ми виявились не завжди здатними використовувати їх належним чином. Всупереч первосвященницькій молитві Ісуса (Ів. 17:15), ми часто намагаємося вберегти себе від самого світу, а не від зла, що панує в ньому. Нам велено продовжувати відкупну Христову місію. Нам належить відкуповувати телебачення і радіомовлення, соціальні мережі, Твіттер і електронну пошту, набуваючи все це на славу Божого Царства. Ми — світло світу. А отже, й Інтернету, і соціальним мережам, і електронній пошті, і навіть sms. Нехай же наше світло так світить в цьому світі, щоб люди, бачачи його, прославляли нашого Господа.

Сергій Головін.



НАША ЦІЛЬ – ПІДГОТОВКА ДО ВІЧНОГО ЖИТТЯ

Далеко не всім відомо, що систему освіти у звичному для нас форматі розробив єпископ моравських братів Ян Амос Коменський. Просто атеїсти викинули звіт про-тестантську складову, яку сам Коменський формулював так: «Ціль освіти – підготувати людину до вічного життя, допомогти їй пізнати Бога і жити за Його принципами».

Які ж переваги і принципи світської освіти нам варто було б запозичити для духовної освіти? Перший принцип – чітка послідовність. Чітко розписано, в якому класі і що проходять. Друге – чіткі програми. Наприклад, програми з фізики і математики були настільки відпрацьовані, що в найглухішому селі діти могли здобути добру базу і вступити в найбільш престижні вищі навчальні заклади. Причина в тому, що радянські літаки повинні були літати, танки – їздити, ми були попереду всієї планети у багатьох питаннях, особливо в питаннях озброєння, і потрібні були інженери на відповідному рівні. Не раз доводилося чути, що діти наших емігрантів в Америці виявлялися на голову вищими в математиці і фізиці за своїх однолітків.

Інша справа була з вивченням іноземної мови. Методика була розроблена так, щоб її вчив і ніколи не вивчив. Вершина цього процесу – «читаю і перевожу со словарём». І це було розроблено спеціально – щоб ви не змогли поговорити з американцем, послухати «Голос Америки» чи інші програми.

З цією проблемою найперше стикнулися наші вчителі англійської мови. Коли вони потрапили за кордон, то побачили, що ні вони нічого не розуміють, ні їх ніхто не розуміє. Виявляється, в Союзі була розроблена спеціальна англійська мова – Russian English.

Тому ми повинні розуміти, що чітко розроблена програма повинна мати ціль, показувати, кого ми готуємо. На заході така ціль є. Там чітко виписані моделі випускника кожного рівня освіти.

У нових церквах розроблена своя система, і вона працює, програма передбачає підготовку до водного хрещення, викладання основ віри, учнівство, наставництво тощо. Для дітей діють недільні школи, подекуди – підліткові служіння, молодіжні служіння. Тобто теоретично схема в нас є.

Але яка практична ситуація в вищих духовних закладах? Хто до нас приходить вчитися? Один ще читає Біблію, другий



Віктор Шевчук
Декан Київської богословської семінарії
«Благодать та істина»

У деяких церквах недільна школа призначена для того, щоб діти не заважали батькам під час зібрання. Ми мимоволі виконуємо установку кагебістів, які забороняли дітям бути присутніми на зібраннях. Ми усунули з зібрання не тільки дітей, а і вчителів. А коли хочемо наших підлітків повернути на зібрання – після закінчення недільної школи – то бачимо, що це проблема, їм не цікаво.

І ми говоримо про великі евангелізації? Будьмо чесними самі з собою: ми втрачаємо своїх дітей.

Просто ми не хочемо чомусь реально подивитися на ці речі, чомусь у нас немає статистики: скільки дітей народилося, скільки їх відвідували недільну школу і скільки з них залишилися в молодіжному служінні і взагалі церкві. Якщо ми не оцінимо реально ситуацію, ми – як той страус, що сховав голову в пісок.

Чому склалася така ситуація? Щоб відповісти на це запитання, треба спершу дати відповідь на питання: а яка модель випускника недільної школи? Що ми хочемо, щоб він знав, вмів і які духовно-моральні якості мав? А відповіді на ці питання не існує! У нас немає моделі випускника недільної школи! А якщо в нас немає чітко окресленої цілі, до якої ми йдемо, то ми можемо прийти куди-забудь.

Я питаю в одного інструктора недільної школи, чи ставлять вони за ціль народження дітей згори. «Але ж це особиста річ кожного», – відповів мені інструктор. Це щось таке, якби ми набрали 40 дітей в групу з плавання і притримувалися думки, що в кожного вміння плавати проявиться по-різному: коли кому Бог дасть, той тоді і попливе. І в результаті із 40, може, п'ять-шість попливуть. Але якщо я ставлю ціль, що навчитися плавати повинні всі, то з 40 один-два, може, не попливуть, а всі інші на воді триматися будуть вміти.

Тобто нам потрібна модель, потрібне розуміння того, що ми хочемо мати на виході з недільної школи. У підлітковому служінні теж ніякої моделі немає. У більшості церков все залежить від майстерності керівника цього служіння. Одному з моїх синів пощастило: керівником була сестричка, яка горіла, готувала дітей до служіння, усю їхню групу в 14 років Бог охрестив Духом Святим, вони

всі прийшли до пастора і на підставі Слова Божого попросили водне хрещення. Уся група в 15 років прийняла водне хрещення, і нині всі вони активні в молодіжному служінні. Мій син так задіяний в служінні, що якби міг – то і спав би в церкві.

Я намагаюся оцінити ситуацію. І прийшов до висновку, що для великих церков ми могли б організувати бакалаврат у церкві. Багато що ми могли б викласти в церквах.

Ось яскравий приклад. Мій син вступив на перший курс історичного факультету. І от на курсі стародавньої історії їм знову почали викладати, що ми походимо від мавпи. Мій син встає і каже: «Послухайте, ви кажете, що це теорія. Але ж яка це теорія? Це гіпотеза Дарвіна, нічим не підкріплена. А є інша теорія – теорія креаціонізму. Чому ви про це мовчите? Адже насправді Бог створив все». Група одразу поділилася надвоє. І в результаті мій син має можливість говорити про біблійні істини. Викладач був проти, але врешті-решт поставив синові п'ятірку. Тому що син був підготовлений! Він знав дещо з апологетикі, дещо з історії християнства.

Нам варто переглянути систему церковної освіти і починаючи з недільної школи викладати предмети, які б дозволили вже наприкінці підліткового служіння дати середню християнську освіту. А якби ми задіяли ще й молодіжне служіння, то могли б дати і бакалавра.

Які переваги такої системи? Справа в тому, що в цій системі знання мало значать. Необхідно, щоб наші діти включилися в служіння починаючи з недільної школи. На жаль, нині в нас такий підхід до дітей, що ми їх більше забавляємо, ніж вчимо. А коли вчимо – то лише розповіді із Біблії. І в результаті вони приходять в університети, а їм кажуть: а наука вважає так. І біблійні розповіді переходять на рівень казок, а наука – на перше місце.

Євреї вчили дітей не розповідям з Біблії, а Закону Божому. І тому в недільній школі ми маємо вчити не розповідям, а Слову Божому. Слову, яке незмінне, яке діє, бо воно істинне. Це основа, яку вони повинні знати.

І якщо ми так побудуємо навчальну програму, то наші діти зможуть нести служіння починаючи з першого класу. Бо вони назвалися християнами, а це звання покладає на кожного місію. Коли вони підуть до школи, вони повинні бути там місіонерами, їх поведінка повинна бути світлом, їх навчання повинне бути світлом...

Нині часто наші діти в школах ведуть антиєвангелізацію – і своїм навчанням, і своєю поведінкою. Тому дуже важливо нашим дітям дати ціль. Наша ціль – піти і навчити наш народ. А для цього треба систему освіти взяти у свої руки.

Чому досі в селах, де багато віруючих, невіруючі вчителі, лікарі і керівники? Слово Боже каже: «Невже серед вас немає му-дрих?..» Чому наших дітей повинні вчити не-віруючі вчителі? Пошлімо в державні школи наших вчителів – і школа буде наша.

Коли б наші діти вчилися в церквах, то могли б приходити в семінарії не на три роки, а, скажімо, на рік. І семінарія ставала б таким собі координаційним центром з консультаційними пунктами по церквах.

Нині біблійні семінарії переживають кризу – ми не маємо студентів. Беремо всіх, хто приходить. І хочемо з них підготувати служителів, коли деяких з них треба спочатку зробити віруючими. Я сам механік і знаю, що з поганої заготовки доброї деталі ніколи не вийде. Бо існує технологічна спад-ковість. Брак залишається браком, що б ти з ним не робив.

Якщо студент не має бажання стати служителем або ще гірше – він не народжений згори, як не старайся, усе марно. Але якщо запровадити таку систему, за якої семінарія має свої консультаційні пункти в церквах, то все б змінилось. Провідні світські університети мають нині не лише свої коледжі, а й свої школи і навіть садочки. І там вони вишукують майбутніх студентів. Так і ми, маючи контакти з церквами і допомагаючи церквам організувати церковну освіту, могли б забезпечити себе якісними студентами і в результаті – добрими служителями.

Я переконаний, що коли ми не побудуємо єдиної системи починаючи з церкви і закінчуючи семінарією, ми не досягнемо відповідної якості.

Мені закидають, мовляв, вчителі недільної школи і так працюють, і неможливо проводити заняття в інший день, окрім неділі, бо батьки не мають часу возити дітей до церкви на заняття. А я думаю: батьки можуть возити дітей на математику, на англійську, ще кудись, а в біблійну школу – не мають часу. Але якщо дитина не стане віруючою, їй не допоможуть ні англійська, ні математика... У першу чергу треба дбати про те, щоб наші діти були віруючими, а для цього їм треба вчитися. І я дійшов висновку, що починати треба з батьків.

Багато з новонавернених поняття не мають, що таке справжня сім'я, не вміють виховувати дітей. А для батьків у нас немає ніякого методичного матеріалу. Це питання першочергової ваги.

І ще один момент. Коли ми хочемо, щоб наші діти були місіонерами, треба узгодити наші програми з програмою загально-освітньої школи. Нам треба на один крок випереджувати світську програму. Задумаймося над цим, бо ніхто за нас цього не зробить.

УСІ МИ – ЦЕ І Є УКРАЇНА, ЄДИНА І НЕПОДІЛЬНА...

Принципи святого життя незмінні. Насамперед це молитва. Якщо ми не любимо молитися, значить, ми не любимо Бога. Другий принцип – дослідження Божого Слова. І чим більше його читаєш, тим більше хочеться. Далі – спілкування віруючих між собою; проповідь Євангелія іншим людям – без цього немає життя. Якщо ми любимо Бога, Який полюбив грішника, ми не будемо мовчати. І останній принцип – добродійність – значив священнослужитель. Наприкінці він закликав конференцію до молитви.

Наступний день розпочався з молитовного зібрання. Перед молитвою відповідальна за молитовний напрямок жіночого служіння Лідія Іванченко з болем в серці говорила, що наша країна зовні начебто і християнська, а скільки неправди навколо, корупції, злочинів, окультизму. А народ Божий або займається суєтними справами, або спить. «Я побувала в одній церкві, яка налічує до тисячі членів. Там на молитву за Україну зібралось загалом 30 чоловік, і молилися вони про все – про свої сім'ї, свої проблеми. Не повинно так бути, сестри...»

Хоча, безперечно, молитися потрібно за всі аспекти нашого життя. Як, скажімо, не підтримати в молитовному благанні маму, поранений син якої потрапив в полон до сепаратистів. Або не благати милості Господа щодо хворих братів і сестер. Як не підтримати в молитві вдову і сироту... Адже всі ми – це і є Україна, єдина і неподільна, прекрасна і, хочеться вірити, благословенна земля.

Координатор очно-заочного відділення Київського Біблійного інституту Оксана Малішук закликала сестер до навчання в КБІ за спеціальністю «Жіноче служіння». «Ми раді, коли ви будете продовжувати справу Господа Ісуса Христа, нашого Вчителя».

З особливою увагою присутні слухали слово Лідії Безкровної. Вона відповідає за жіноче служіння в Донецькій області, тож про життя братів і сестер у цій гарячій точці України можна було почути з перших вуст. «Сьогодні ведеться не політична війна, це не війна за території, це духовна війна. Ми – воїни Ісуса. І Церква має бути грізна, як полки під знаменами. Дух агресії хоче проникнути в Україну, йому не подобається свобода проповіді Євангелія. І саме молитва – це один з показників нашої віри. Молімося! У тому числі і за ворогів. Добро завжди перемає зло. Бог – на боці України».

Відповідальна за жіноче служіння в Україні Віра Деркач продовжила тему про важливість молитви. Її семінар складався з двох частин. Перша – нагадування про акценти Божого Слова щодо молитви – цієї обов'язкової складової життя кожного християнина. Друга частина розпочалася закликком молитися. «Нині час не стільки для теорії, як для практичного втілення наших знань. Молімося за Україну і вірмо, що все буде добре, тому що молитва клопотання має величезну силу». І далі щира, відверта і нестримна молитва полинула – ми віримо – просто до небесного престолу.

По обіді проповідь на тему «Духовний патріотизм» виголосив пастор церкви з Кривого Рогу Костянтин Мельник. «Я б хотів, щоб вся наша країна була накрита покровом Божого Слова. І хто, як не ми, заступиться за наш народ?!»

Сестри, відповідальні за жіноче служіння у своїх регіонах, – Тетяна Величко з Луганська, Людмила Титова з Криму і Марія Дранчак з Закарпаття поділилися своїми свідченнями.

Господь Ісус Христос колись попереджав, що настає час, коли ворог буде намагатися звести, наскільки це буде можливо, і вибраних. Цей час настав. І вистояти

в правді зможуть лише духовно зрілі християни. Як досягати духовної зрілості? За якими ознаками можна судити, наскільки ти духовно зріла людина? Відповіді на ці питання можна було почути на семінарі заступника старшого єпископа ЦХВЕУ Миколи Синюка «Духовна зрілість».

Микола Петрович нагадав, як звучить гасло конференції, і сказав: «Нам здається, що коли Бог нас почує, щось зміниться. Це неповна правда. Усе зміниться лише тоді, коли не лише Він нас почує, а й ми почуємо Його...»

Чи може молитва принести шкоду? Так, якщо в цій молитві жінка не вивище духовності свого чоловіка... Якщо духовне життя мами таке енергійне, що тато залишається в тіні, це принесе лише шкоду. І серед невіруючих бувають щасливі сім'ї. Щасливі ж вони лише тому, що Божий принцип універсальності: голова жінки – чоловік. У Божу Конституцію, на відміну від людських, зміни не вносяться.

Що ж характеризує нашу духовність? Найперше, самостійність людини. Іншими словами, її здатність до «самостійного стояння». Далі – вміння брати на себе відповідальність. І наразі усвідомлення того, хто ти перед Господом і чому ти робиш для Нього те, що робиш. Це повна переміна мислення, це інший погляд на життя».

Після семінару Микола Петрович звершив молитву за сестер, відповідальних за жіноче служіння в областях, і за всіх членів комітету жіночого відділу ЦХВЕУ.

Оскільки цьогогорі конференція тривала менше, ніж зазвичай, графік її роботи був вкрай щільний. По вечері сестер на спільність зібrali відповідальні за окремі напрямки служіння – молитовний (Л. Іванченко, О. Васильченко), соціальної роботи (О. Трюхан, Г. Собко),

душеопікунства та освіти (Г. Терещенко, В. Лисюк) та інформаційний (Л. Бендус). А потім до пізньої ночі сестри спілкувалися, молилися, раділи успіхами і підтримували одні інших.

Задоволені були усі, адже Господь щедро живив наші душі Своім Словом, потішав і благословляв. Не став винятком і третій – останній день роботи конференції. Прекрасною поживою на Господньому бенкеті став семінар Олександра Попчука.

Олександр Іванович нагадав історію про самарянку і на прикладі її зустрічі з Господом залишив кілька практичних уроків для кожної християнки, яка прагне живої води, що її дати може лише Ісус Христос у співпраці з Духом Святим. Коли ми приймаємо Христа, Він дає нам нові думки, мотивацію і плани. «Не треба «щось робити», треба робити те, що каже Господь. Мойсей зміг зробити все, що зробив, лише тому, що робив тільки те, що казав Бог. А для цього потрібно все робити в ім'я Ісуса, робити з любов'ю і бути хоробрим».

Ми часто захоплюємося великими церквами, забуваючи, що якість зібрання залежить не від кількості людей, а від Божої присутності. «У кожного з нас кілька разів на день має бути час, коли ми навстіж відкриваємо перед Господом своє серце. Ми створені не для роботи, ми створені для Бога. Вчимося бути чесними перед Богом, навіть якщо наша ситуація така складна, як у самарянки».

Далі були звершені молитви – служителі Олександр Попчук і Віктор Боришкевич молилися за Україну, за церкви, за всіх учасниць конференції і їх сім'ї, за багатодітних мам, вдів, самотніх і неодружених, хворих... Заключне слово виголосила Віра Деркач. А далі були слова подяки, сльози прощання, смукот від неминучості розлуки, адже декого з сестер можна буде побачити аж за рік – на наступній такій конференції.

Отож до праці, сестри! Готуйте свої серця до служіння молитви заступництва, щоб Господь відповів на наші благання і Його милість поширилася на всю Україну.

Людмила Бендус.



«МОЛИТВА – ЦЕ ПОКРИВАЛО ЛЮБОВІ»



28 червня в Дніпропетровську в церкві ХВЕ «Віфанія» відбулася жіноча конференція. На зустріч з'їхалися сестри з майже усіх церков Дніпропетровської області. Понад 200 учасниць мали нагоду почути багато важливої інформації, сильні та вражаючи свідчення про силу молитви.

Відповідальна за жіноче служіння в Дніпропетровській області Ольга Трюхан привітала сестер і закликала до спільної молитви, прочитавши 150-й Псалом.

У своєму вітальному слові пастор церкви «Віфанія» Микола Ляпченко відзначив важливість зустрічей та єдності в молитві в цей нелегкий для України час.

Привітала конференцію дружина обласного єпископа Лідія Остапівна Мокієнко. Вона надихнула сестер безупинно молитися та покладати надію на Бога.

Данута Мельник закликала всіх за будь-яких обставин шукати Бога, Його

присутності, мати близькі стосунки з Ним та відображати Ісуса своїм життям. Зацитувавши 70-й псалом, вона закликала сестер до спільної молитви.

Дуже цікавими й повчальними були свідчення сестер. Зоя Виборна з Боярки Київської області поділилася історією свого життя, розповівши, як Господь проводив її через долину плачу, піклувався, коли вона залишилася вдовою у 32 роки з двома маленькими доньками. Через 22-й Псалом Господь втішав її, давав сили бути мужньою перед обставинами і покладати надію на Нього.

Дуже цікавою та сердечною була розповідь Олени Андріївни Васильченко з Одеси. Обставини, в яких опинилася їх сім'я, і випробування, через які провів їх Господь, не залишили байдужими нікого, адже можна тільки догадуватися, через що треба було їй пройти, щоб простити людині, яка вбила чоловіка її молодшої доньки.

Прощення – це ключ до молитви, наголосила сестра Олена, а молитва – це покривало любові, яким ми повинні накрити людей навколо себе.

Заключне слово на конференції мала завідувача відділом сестринського служіння ЦХВЕУ Віра Деркач. Вона розповіла вражаючи історію зі свого

життя, коли Господь дивним чином зберіг її від рук насильника, наголошуючи на тому, що може зробити молитва благання та прохання і яка велика сила заступницької молитви. Віра Іванівна розповіла також про зустрічі з людьми, які опинилися в дуже скрутному становищі, і про необхідність бути чутливими до чужої потреби, бути милосердними, готовими послужити людям навколо себе як для Господа.

Відповідальний за соціальне служіння в Дніпропетровській області Сергій Рибальченко на біблійних прикладах з Книги Рут надихнув сестер робити добро, бути щирими та жертвними, готовими віддавати останнє, якщо знадобиться, – це ключ, який відкриває серця людей, що втратили всяку надію на добро і співчуття від суспільства.

Ревна молитва стала доречним закінченням жіночої конференції. Сестри, натхненні спільними молитвами та спілкуванням, з бажанням чинити добрі діла та бути максимально корисними для людей і з допомогою Бога відповідати на їхні потреби, роз'їхалися по домівках. І всі були щиро вдячні Богу за час, проведений так плідно і благо-словенно.

Данута Мельник.

ЯКБИ ВИ ЛЮБИЛИ МЕНЕ...

«Якби ви любили Мене, то ви б тішилися, що Я йду...» Дивні слова і дивна логіка. Але це слова Христа, і вони щось означають.

У нас завжди все навпаки — ми не радіємо, коли відходить людина, яку любимо, для нас це не логічно.

То що мав на увазі Ісус, коли говорив так? Чому Він ставив під сумнів любов людей до Себе?

Ці слова Ісус адресував учням, коли розповідав їм про Свою місію. І одним із її етапів був Його відхід до Отця. Він повинен був залишити землю, щоб почати здійснюватися наступні етапи життя Церкви і спасіння людства.

Очевидно, Ісус очікував, що вони, зрозумівши Його задуми, полюблять їх і будуть радіти їх звершенню. Любов до Себе Він ототожнював з любов'ю до Своїх діл і намірів.

«Якби ви любили Мене, ви любили би те, що в Моєму серці. Якби ви любили Мене, ви тішилися би, бачачи, як звершується те, що Я задумав!».

Ісус був засмучений, побачивши, що учні розчарувалися такою новиною, що вони все ще мислили приземлено, думаючи більше про себе, ніж про плани Божі. Їм просто не хотілося, щоб Він ішов від них. Думати про

щось більше вони були ще не здатні.

А тепер заглянемо у своє серце. Що в ньому відбувається, коли звершення Божих, можливо, не зрозумілих для нас задумів завдає шкоди нашому комфорту і нашим інтересам, йде всупереч нашим земним планам? «Якби ви любили Мене, то ви б тішилися, що Я йду...»

Що відбувається в нашому серці, коли ми бачимо, як збувається те, що передбачив Ісус? Зрозуміло, нам здається, що це не своєчасно, що все повинно повернутися якось по-іншому. Не може Він ось так просто взяти і зруйнувати наш затишний світ! Ісус засмучується, коли ми мислимо по-земному. Він очікує, що ми, знаючи Його задуми, полюбимо їх і будемо тішитись їх звершенню. «Якби ви любили Мене, ви б раділи, бачачи, як прищезає Моє наблизження...»

«Коли ж стане збуватися це, то випро-стуйтеся і підійміть свої голови — бо збли-жається ваше визволення!» (Лк. 21:28).

Випростуйтеся і підійміть свої голови. Якби ми любили Його, ми би так і зроби-ли, тому що наближається визволення наше! «А для вас, хто Імення Мого боїться, зі-йде Сонце Правди та лікування в проміннях Його...» (Мал. 4:2).

Павло Федорук.



Київська богословська семінарія «Благодать та істина»

оголошує набір студентів на 2014-2015 навчальний рік і пропонує наступні навчальні програми:

СТАЦІОНАРНІ ПРОГРАМИ

«Бакалавр богослов'я»

Програма розрахована на 3 роки навчання. Найбільша увага приділяється вивченню систематичного богослов'я, історії Церкви, гомілетики, англійської, грецької і давньоєврейської мов, а також реалізації набутих знань на богослужіннях, молитовних і євангелізаційних зібраннях, в індивідуальних євангелізаціях.

«Магістр богослов'я»

Програма розрахована на 2 роки навчання. Обов'язковою умовою для вступу на цю програму є наявність богословської освіти (не нижче рівня «бакалавр») або вищої світської освіти. Перевага надається тим, хто має досвід практичного служіння і бажає пов'язати своє життя з християнською освітою або поглибити свої знання для більш ефективного служіння в церкві.

«Вчитель-місіонер»

Студенти навчаються в семінарії за програмою «бакалавр богослов'я» і паралельно здобувають педагогічну освіту в Національному університеті «Острозька академія» або в інших університетах України на очно-заочній формі навчання (три сесії в рік). Для студентів, які зобов'язуються працювати не менше 3 років вчителями, передбачена спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання для тих, хто навчається на контрактній основі.

На стаціонарних програмах навчання, проживання і харчування безкоштовні

ОЧНО-ЗАОЧНІ ПРОГРАМИ

«БАКАЛАВР СЛУЖІННЯ»

Спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 3 роки навчання (кожного року по 6 п'ятиденних сесій).

«МАГІСТР СЛУЖІННЯ»

Спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 2 роки навчання (всього 12 п'ятиденних сесій). Умови вступу такі ж, як і на програму «магістр богослов'я».

«Фельдшер-місіонер»

1. Програма проводиться спільно з СІMinistry

2. Очно-заочна програма «Християнський служитель» (спеціалізація «місіонер»)

Розрахована на 2,5 року і складається з 2 п'ятиденних сесій і 40 субот (по 7 годин занять). Ця програма реалізується на базі нашої семінарії безкоштовно.

3. Стаціонарна програма «Фельдшер»

Реалізується на базі Київського медичного коледжу імені П. І. Гаврося. Для вступу до медичного коледжу необхідно мати повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови не нижче 124 балів. Після закінчення навчання в коледжі випускники отримують диплом фельдшера державного зразка.

Для студентів, які зобов'язуються пропрацювати не менше 3 років фельдшерами, передбачається спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання в коледжі і проживання в гуртожитку для тих, хто навчається на контрактній основі.

Студенти, які навчаються за програмами «бакалавр служіння» і «магістр служіння», забезпечуються гуртожитком і триразовим харчуванням на час сесій, а також вносять добровільні пожертвування за кожну сесію в розмірі 200 грн.

Більш детальна інформація:

тел. (044) 411-15-88, 467 89-11,

моб.: 063 124 10 92

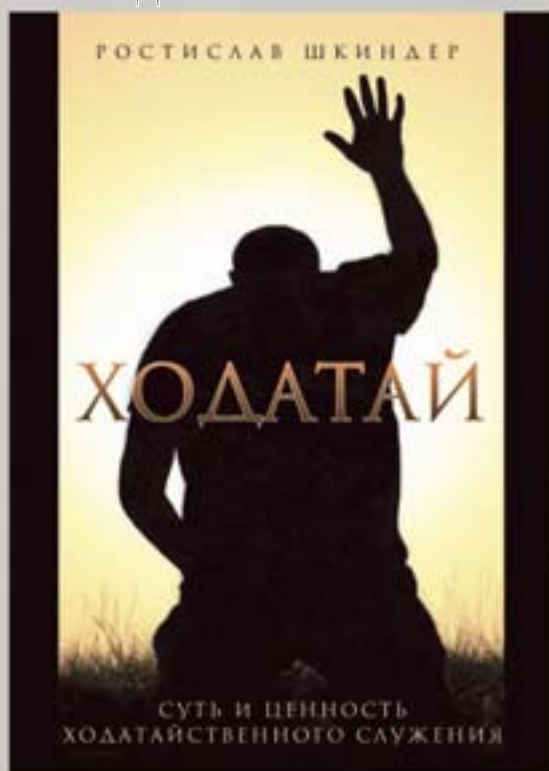
skype: gt-seminary,

e-mail: seminary@tut.ua

сайт семінарії www.gtseminary.kiev.ua



ВИЙШЛА ДРУКОМ НОВА КНИЖКА РОСТИСЛАВА ШКІНДЕРА «ХОДАТАЙ»



Ця книга — обґрунтований на основі Божого Слова заклик до молитовного служіння. Ретельне дослідження основних потреб Царства Божого на підставі біблійного вчення і подій, з якими ми зустрічаємося в Біблії, роблять цю книгу ефективним помічником у молитовному служінні за Церкву, країну, за кожного християнина і за самого себе.

Книга буде корисною особливо тим, хто палає молитвою, ініціюючи молитовні служіння або відповідаючи за них.

Шановні християни! Поширюйте книгу «ХОДАТАЙ» для примноження армії молільників і для поширення Царства Божого на землі.

* E-MAIL: INFO@KOVCHEG.IN.UA,
ARK_KIEV@UKR.NET

* Тел.: +38 097 029-0903;
+38 093 902-4581 (Олена Васи́лівна)

* www.shop.kovcheg.in.ua — інтернет-магазин нашого служіння.

№ 7 (118) Виходить щомісяця
ЛИПЕНЬ 2014 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726